

Het gebeurde in het uitvaartcentrum

‘Zijn liefde stroomde mijn hart binnen’

Joke van Lieshout

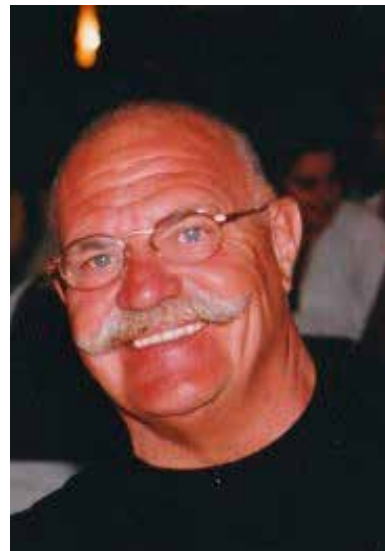

In deze serie artikelen schrijven we maandelijks over ‘gewone’ mensen die in contact staan met één of meerdere overleden dierbaren. Dergelijke verhalen komen vaker voor dan we geneigd zijn te denken. De verhalen zijn echt en bieden troost. Ze tonen het bestaan aan van een fijnstoffelijke wereld die soms zo dichtbij en andere keren weer zo veraf lijkt. Maar het is een wereld waar we allemaal, zonder uitzondering, vandaan komen en weer naar op weg zijn. In deze aflevering vertelt Joke van Lieshout (60) over haar ervaringen met haar overleden man Piet: “Het boeddha-beeld was overduidelijk aan het huilen. Ik wist dat het een teken van Piet was en dat hij in de hemel tranen van trots plengde.”

TEKST: JOKE VAN LIESHOUT & NIELS BRUMMELMAN

‘Ik moet je maar een dikke kus geven, want ik ga dood.’ Het is 3 november 2015 en de 68-jarige Piet Kramer ligt sinds twee dagen ziek op bed. Een paar uur eerder zag zijn vrouw, Joke van Lieshout, Piet richting de gordijnen praten in een taal die zij niet verstond. “Ik dacht dat hij last had van uitdrogingsverschijnselen en heb zijn latere opmerking dat hij dood zou gaan niet serieus genomen. Ik heb hem een kus gegeven uit een overweldigend liefdesgevoel, geen afscheidskus. Twee dagen later wilde Piet, terwijl het ogenschijnlijk wat beter met hem ging, dat de huisarts langs zou komen. Zij bevestigde mijn vermoeden dat hij de griep had. Even later bij de apotheek gingen echter alle alarmbellen in me af. Ik wist diep vanbinnen dat het echt niet goed met Piet ging. Een gevoel dat ik nog kende van het moment dat Piet in een levensbedreigende situatie verkeerde toen hij een ader in zijn hoofd

‘Ik heb het sterke gevoel dat het, linksom of rechtsom, gewoon Piet zijn tijd was’

Piet Kramer

had die op knappen stond. Nu was het onheilspellende gevoel zelfs nog overweldigender. Thuis aangekomen stelde de liefdevolle blik van Piet mij gerust, tot ik zag dat zijn ogen ingevallen waren en zijn neus spitser was geworden. Net als bij mijn vader vlak voor hij overleed. ‘Piet gaat dood’, flitste door mijn hoofd. Ik kon en wilde niet anders dan nogmaals contact opnemen met de huisarts. Gelukkig stond al snel een huisarts in opleiding voor de deur. Tijdens zijn uitvoerige onderzoek keek Piet hem met een glimlach doordringend aan. Het viel me op dat hij geen zuchtje pijn vertoonde, terwijl hij normaal gesproken altijd pijn had. Weer werd de diagnose ‘griep’ gesteld, waarmee mijn doodsangst weggenomen werd. ’s Avonds werd Piet zieker en zieker. Op het moment dat hij zelfs met mijn ondersteuning niet meer naar het toilet kon, heb ik voor de derde keer die dag hulp ingeroepen. Bij aankomst van de ambulancebroeders drong direct weer de ernst van de situatie tot me door. ‘Hij gaat dood’ wist ik diep vanbinnen, iets wat een paar uur later in het ziekenhuis realiteit werd. Later drong tot me door dat hij daadwerkelijk tegen iemand die bij de gordijnen stond gesproken heeft. Iemand die ik niet kon zien, heeft hem voorbereid op zijn naderende einde.”

Een ongelukkige val

Piet was een stoere, opgewekte man die vaak in het middelpunt van de belangstelling stond en bij de afdeling bijzondere recherche van de politie werkte, tot een propje in de hersenen tijdens de behandeling aan een aneurysma in zijn hoofd ervoor zorgde dat hij een halfzijdige verlamming en afasie kreeg. Ondanks dat er sprake was van een groot herstel, hield hij teveel beperkingen over om nog te kunnen werken. Het was het begin van een intensieve, emotionele, maar ook leerzame en mooie tijd, zo stelt Joke nu: “Een tijd die ons nog dichter bij elkaar bracht. Ondanks dat het leven erg veranderd was, lukte het ons nog altijd te genieten. Krachtig en oplossingsgericht als ik was, zochten we naar zaken die wel mogelijk waren en genoten we van ‘de kleine dingen’ in het leven.” Door de

afasie kon Piet zich slechts moeizaam uitdrukken, waardoor er veel van Joke's aanvoelingsvermogen gevraagd werd. Wanneer wil Piet zelf iets zeggen en wat bedoelt hij als hij de verkeerde woorden gebruikt? Het heeft hun band al met al hechter gemaakt en Joke dichter naar zichzelf gebracht. Piet was een politieagent in hart en nieren en hield alles altijd nauwlettend in de gaten. Tegen Joke zei hij vaak gekscherend: 'Wel je omgeving scannen hoor'. Dit heeft ervoor gezorgd dat Joke heel erg in het hier en nu leeft en openstaat voor signalen die Piet inmiddels, na zijn dood, op allerlei manieren geeft. Achteraf gezien denkt Joke dat een opmerkelijke val de aanleiding is geweest voor zijn overlijden. "Hij ging met zijn haperende horloge naar de juwelier, waar hij viel over de mat. Een paar dagen had hij veel pijn in zijn zij, die verrassend snel verdween, net als zijn gebruikelijke pijn als gevolg van zijn hersenletsel. Opmerkelijk was ook dat er helemaal niets mankeerde aan zijn horloge. De val heeft vermoedelijk gezorgd voor een kapotte darm, simpelweg omdat het zijn tijd was."

Hemelse uitdrukking

'Zijn tijd', het is nogal een uitspraak voor een dood die onverwachts komt. Joke geeft desgevraagd argumenten waarop zij haar conclusie baseert: "Een jaar voor zijn heengaan heeft Piet, naar mijn overtuiging, tijdens een operatie een bijna-doodervaring gehad. Ik bezocht hem in het ziekenhuis en zag langdurig een hemelse uitdrukking op zijn gezicht. Vanaf dat moment begon hij dingen te zeggen die nu doen vermoeden dat hij op z'n minst onbewust al op de hoogte was van zijn naderende einde."

'Piet was die laatste dagen één en al liefde en sereniteit'

Joke en Piet

Hij wilde me een nieuwe golfset geven, want 'dan heb jij een mooie uitrusting van mij als ik er niet meer ben'. Hij wilde zijn kleinzoon per se een ring geven, terwijl zijn vingers daarvoor nog veel te dun waren. Op mijn voorzichtige reactie dat hij daar beter mee kon wachten, reageerde hij ietwat paniekerig: 'Maar dan ben ik er niet meer'. Uiteindelijk heb ik bij het sluiten van de kist de ringen van Piet, evenals zijn horloge, aan zijn zoon en kleinzoon gegeven. Hij heeft mensen die hem dierbaar waren persoonlijke dingen van hem gegeven. Op mijn vraag of hij met zijn broer, waar hij de laatste tijd juist intensiever contact mee had, wilde afspreken, was zijn verrassende opmerking: 'Nee, dat hoeft niet meer.' Voor Joke voelt het dat alles echt zo heeft moeten zijn: "Als de artsen ontdekten hoe serieus zijn conditie was, had Piet vermoedelijk een operatie moeten ondergaan en was hij hoogstwaarschijnlijk in een verzorgingstehuis beland, iets wat voor ons beiden vreselijk zou zijn geweest. Het lijkt erop dat Piet doelbewust de artsen misleid heeft." Terugblikkend is Joke dankbaar voor de vier serene, heel liefdevolle dagen van afscheid, zonder dat ze wist dát ze afscheid nam.

Duizend bellen

Zo goed als vanaf het moment van zijn sterven, zijn er de tekenen dat Piet wil laten weten dat het heel goed met hem gaat. Op het precieze ogenblik van zijn heengaan, ging midden in de nacht, bij een nichtje van hem, vanzelf de tv aan. Op de avond na zijn overlijden, midden in de winter, vloog tijdens een muziekkuitvoering in een kerk een vlinder rechtstreeks naar een nichtje van Joke, om vervolgens rustig op haar muziekstandaard te landen. Bij de buurvrouw, met wie Piet altijd grapjes maakte, gingen de ruitenwissers spontaan aan, eerst langzaam en toen steeds sneller. Een flinkerend licht trok Joke haar aandacht. Als ze beseft dat deze al flinkt vanaf het moment dat Piet overleden is, besluit ze de lamp niet te vervangen. Op dat moment hoort ze wat vallen in de meterkast. Nieuwsgierig naar wat er gevallen is, opent ze de kast en ziet tot haar verbazing een tl-lampje naar haar toe rollen. Net zo één als het lampje dat flinkt. Met het lampje in haar hand loopt ze naar het flinkerende licht, dat tot haar grote verbazing na achttien dagen ineens niet meer flinkt! Joke: "Vanaf toen zijn er op allerlei momenten signalen via het licht gegeven." Maar het belangrijkste moment vindt plaats nauwelijks zes uur ná Piets overlijden. Joke: "Piet overleed 's nachts in het ziekenhuis. Toen ik de volgende ochtend alleen met hem was in het uitvaartcentrum en me afvroeg hoe hij zijn sterven had ervaren, liet hij me voelen hoe gelukkig hij was. Zijn energie kwam naar me toe en dook rechtstreeks mijn hart in. De liefde die ik ervoer, werd groter en groter. Onbeschrijfelijk! Op dat moment wist ik: ik hoef alleen maar verdrietig te zijn óm hem, niet vóór hem. Met hem is alles méér dan goed." Tegelijkertijd is bij Joke van alles geopend en beschikt ze ineens over gaven waarvan ze het bestaan niet eens vermoedde. Gaven die haar de weken, maanden en jaren daarna helpen bij het zich uitbreidende contact met Piet. Joke: "Een paar maanden na zijn dood bezocht ik voor het eerst een

Het huilende Boeddha-beeld

*‘Ik doe nu wat me ingegeven wordt,
hoe onlogisch dat af en toe ook lijkt’*

masseur, een uiterst vriendelijke man met bijzondere gaven. Aangekomen bij zijn praktijk voelde het goed om een nummer op de radio af te luisteren. Even later besepte ik waarom. Tijdens de behandeling zei de masseur: ‘Ik hoor allemaal bellen. Heel veel bellen’. Ik hoorde de bellen niet, maar besepte dat het te maken had met het nummer op de radio dat ik moest af luisteren: het nummer ‘Hello’ van Adele. Toen een deel van de tekst tot me doordrong - ‘I’ve called you a thousand times to say I’m sorry’ - sprongen de tranen in mijn ogen. Ontroerd vertelde ik de masseur welke betekenis het voor mij had: dat Piet mij wilde laten weten dat hij spijt had dat hij door zijn hersenletsel niet altijd even aardig was. Het raakte me diep, vooral omdat ik me juist heel dankbaar voelde voor het feit dat hij over het algemeen heel opgewekt was.”

Regenbooglogo en huilend boeddha-beeld

Een week later is Joke bij dezelfde masseur op bezoek, wanneer laatstgenoemde tijdens de massage voorzichtig aan haar vraagt: ‘Er zijn hier twee oudere mensen in de ruimte die aanvoelen als je ouders, kan dat?’ Omdat beiden overleden zijn, antwoordt Joke bevestigend. Bij thuiskomst blijkt de grote Zaanse klok, een erfstuk van Joke’s ouders waar Piet heel gecharmeerd van was, op precies

het tijdstip waarop de masseur zijn vraag stelde stil is blijven staan. Joke: “Zo fijn te weten dat mijn ouders weer bij elkaar zijn. Ze hebben zestig jaar met elkaar geleefd. Mijn vader, die negen maanden na mijn moeder overleed, had het heel moeilijk zonder mijn moeder. Ik hoopte zo dat ze elkaar weer zouden ontmoeten na zijn dood. Sindsdien staat de klok regelmatig stil als aanmoediging of als ik me op een kruispunt bevind en een verkeerde keuze dreig te maken. Alsof Piet me van boven aan het coachen en begeleiden is en niets liever wil dan dat zijn voornaamste boodschap - volg je hart - door mij omarmd wordt. Zijn raad heb ik zeker opgevolgd. Daar waar mijn hoofd voorheen leidend was, is dat nu mijn hart. Daardoor ben ik nu altijd precies op het juiste moment op de juiste plek. Mede daardoor is mijn leven op een wijze veranderd die ik nooit voor mogelijk had gehouden. Ik mag de mooiste dingen doen en ontmoet veel liefdevolle en inspirerende mensen.” Joke studeerde inmiddels af aan het ‘LevensCollege’ en mag zich ‘Levenscounselor’ noemen. Ze heeft na 37 jaar haar baan als analist opgezegd, runt een eigen spirituele praktijk en schreef het kinderboek: *Floor heeft het door*. Naar aanleiding van het afstuderen nog een mooi verhaal: “Voor de diploma-uitreiking werd ons gevraagd met hoeveel mensen we zouden komen. Ik antwoordde dat ik alleen zou komen, waarop een van de

‘Bij een nichtje ging op exact het tijdstip dat hij overleed, de tv vanzelf aan’

organisatoren zei dat het jammer was dat er nu niemand aanwezig zou zijn die trots op me is. ‘Maar natuurlijk is er wel iemand... Piet!’, zo luidde mijn antwoord in gedachten. Tegelijkertijd bedacht ik me hoe geweldig het zou zijn om daar een spectaculair bewijs van te krijgen. En wat denk je? Daags erna zit ik in mijn werkkamer thuis het kersverse logo van mijn bedrijf te uploaden op facebook, als deze tot mijn grote verbazing in plaats van met de originele bordeaux-rose kleuren in regenboogkleuren tevoorschijn komt en vervolgens weliswaar in de originele kleuren, maar met een zwarte in plaats van een witte achtergrond! Ik kon niet bevatten waarom het gebeurde en ging naar buiten voor wat frisse lucht. Ik loop de tuin in en wordt onweerstaanbaar naar het boeddha-beeld getrokken dat ik ooit aan Piet geschonken had. En wat zie ik? Tranen! Het beeld was overduidelijk aan het huilen... En ik wist dat het Piet was die in de hemel tranen plengde van trots.”

Dolfijnen

Dat het volgen van je hart niet alleen jezelf zielsgelukkig maakt, maar ook voor anderen in je omgeving een wezenlijk verschil kan maken, heeft Joke de afgelopen tijd duidelijk gemerkt. Ze schrijft momenteel een boek over haar belevenissen met Piet, gidsen en engelen, dat als werktitel heeft: *Geschenken uit de hemel*. Joke: Het klinkt misschien vreemd, maar Piets heengaan heeft mijn leven enorm verrijkt. Als een mens zichzelf kan zijn, zoals ik mede dankzij de inspiratie van Piet, dan heeft hij of zij de wereld zoveel moois te schenken. Ik doe nu wat me ingegeven wordt. Hoe onlogisch dat af en toe voor de buitenwereld - en soms zelfs voor mezelf - ook lijkt. Het blijkt altijd een reden te hebben. Zoals, toen ik, terwijl ik best kon, per se een afspraak op het werk van de maandag naar de dinsdag wilde verschuiven. Ik moest op maandag

thuis zijn, omdat, zo bleek later die dag, mijn buurmeisje in paniek aanbelde vanwege brand in hun huis. Wat ben ik blij dat ik naar mijn innerlijke stem geluisterd heb! Net als die keer dat ik, tijdens het zwemmen met wilde dolfijnen, wist dat ik naar iemand een eindje verderop moest zwemmen. Er leek niets aan de hand te zijn. Dichterbij gekomen bleek de voor mij onbekende dame echter in nood. Als kind heb ik reddingszwemmen gehad en volledig automatisch droeg ik de vrouw veilig over aan het dichtstbijzijnde bootje. Toen ik wegzwom, besepte ik dat ik iemand gered had. Onder de indruk, wilde ik het delen met iemand van onze groep. Het ontroerde me wat ik toen zag: dolfijnen cirkelden om mij heen...” •

*‘Ik doe nu wat me ingegeven
wordt, hoe onlogisch dat af en
toe ook lijkt’*

Joke van Lieshout heeft een praktijk voor counseling en coaching (WWW.JOKEVANLIESHOUT.NL) en schreef het spirituele kinderboek *Floor heeft het door*, met een voorwoord van Patty Harpenau (ParisBooks, ISBN 978 94 93280 37 3)